

KULT BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

poniedziałek, 10.04.2023

Niedziela Miłosierdzia Bożego

Siostrę Faustynę wybrał Pan Jezus na sekretarkę i apostołkę swego miłosierdzia, aby przez nią przekazać światu wielkie orędzie. W Starym Zakonie – powiedział do niej – wysyłałem proroków do ludu swego z gromami. Dziś wysyłam ciebie do całej ludzkości z moim miłosierdziem. Nie chcę karać złośliwej ludzkości, ale pragnę ją uleczyć, przytulając ją do swego miłosiernego serca (Dz. 1588).

Misja Siostry Faustyny polega na trzech zadaniach:

- przybliżeniu i głoszeniu światu prawdy objawionej w Piśmie Świętym o miłości miłosiernej Boga do każdego człowieka
- wypraszaniu miłosierdzia Bożego dla całego świata m. in. przez praktykę podanych przez Pana Jezusa nowych form kultu Miłosierdzia Bożego, którymi są: obraz Miłosierdzia Bożego z podpisem: *Jezu, ufam Tobie*, święto Miłosierdzia Bożego w pierwszą niedzielę po Wielkanocy, koronka do Miłosierdzia Bożego i modlitwa w godzinie Miłosierdzia (Dz. 1500)
- zainspirowaniu apostołskiego ruchu Miłosierdzia Bożego, który podejmuje zadanie głoszenia i wypraszania miłosierdzia Bożego dla świata oraz dąży do doskonałości drogą wskazaną przez św. Siostrę Faustynę. Jest to droga polegająca na postawie dziecięcej ufności wobec Boga, która wyraża się w pełnieniu Jego woli oraz postawie miłosierdzia wobec bliźnich.

Dzienniczek Siostry Faustyny, pisany w ciągu czterech ostatnich lat jej życia na wyraźne żądanie Pana Jezusa, jest formą pamiątki, w którym Autorka na bieżąco i retrospektywnie notowała przede wszystkim „zestknięcia” swej duszy z Bogiem. Aby z tych zapisków wyciągnąć to, co należy do istoty jej posłannictwa, potrzebna była naukowa ich analiza, której dokonał znany i ceniony teolog, ks. prof. Ignacy Różycki. Skrót tej pracy mieści się w referacie: Miłosierdzie Boże. Zasadnicze rysy nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego, a pełny tekst dotyczący nabożeństwa w książce: Nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego. W świetle tych opracowań wszystkie wcześniejsze publikacje na temat nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego przekazane przez Siostrę Faustynę zawierają tylko pewne jego elementy, a czasem podnoszą sprawy dla niego nieistotne, np. eksponują litanie lub nowennę, pomijając godzinę Miłosierdzia. Podkreśla to również ks. Różycki, pisząc: Zanim zapoznamy się z konkretnymi postaciami nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego, należy zwrócić uwagę na to, że nie ma wśród nich znanych i ulubionych nowenn ani litanii.

Podstawą wyodrębnienia tych a nie innych modlitw czy praktyk religijnych, jako nowych form kultu Miłosierdzia Bożego, są określone, związane z nimi obietnice, jakie Pan Jezus przyrzekł spełnić wobec wszystkich, którzy je praktykują w postawie ufności w dobroć Boga i miłosierdzia względem bliźnich. Ks. Różycki wymienia pięć postaci nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego.

1. Obraz Jezusa Miłosiernego

Jego rysunek został ukazany w wizji, jaką Siostra Faustyna miała 22 lutego 1931 roku w celi plockiego klasztoru. Wieczorem, kiedy byłam w celi – pisze w Dzienniczku – ujrzałam Pana Jezusa ubranego w szacie białej. Jedną ręką wzniesioną do błogosławieństwa, a druga dotykała szaty na piersiach. Z uchylenia szaty na piersiach wychodziły dwa wielkie promienie, jeden czerwony, a drugi biały. (...) Po chwili powiedział mi Jezus: Wymaluj obraz według rysunku, który widzisz, z podpisem: *Jezu, ufam Tobie*

Treść tego obrazu bardzo ściśle wiąże się więc z liturgią tej niedzieli. Kościół czyta w tym dniu Ewangelię według św. Jana o ukazaniu się zmartwychwstałego Chrystusa w Wieczerniku i ustanowieniu sakramentu pokuty (J 20,19-29). Obraz przedstawia więc zmartwychwstałego Zbawiciela, który przynosi ludziom pokój przez odpuszczenie grzechów, za cenę swej męki i śmierci krzyżowej. Promienie krwi i wody, płynące z przebitego włócznią Serca (niewidocznego na obrazie) oraz blizny po ranach ukrzyżowania przywołują wydarzenia z Wielkiego Piątku (J 19,17-18; 19,33-37). Obraz Jezusa Miłosiernego łączy więc w sobie te dwa ewangeliczne wydarzenia, które najpełniej mówią o miłości Boga do człowieka.

Charakterystyczne dla tego wizerunku Chrystusa są dwa promienie. Pan Jezus, zapytany o ich znaczenie, wyjaśnił: Błady promień oznacza wodę, która usprawiedliwia dusze; czerwony promień oznacza krew, która jest życiem dusz (...) Szczęśliwy, kto w ich cieniu żyć będzie (Dz. 299). Oczyszcza duszę sakrament chrztu i pokuty, a karmi ją najobficiej Eucharystia – więc te dwa promienie oznaczają sakramenty święte i wszystkie łaski Ducha Świętego, którego biblijnym symbolem jest woda, oraz nowe przymierze Boga z człowiekiem zawarte we krwi Chrystusa.

Obraz Jezusa Miłosiernego często bywa nazywany obrazem Miłosierdzia Bożego, co jest słuszne, ponieważ właśnie w misterium paschalnym Chrystusa najwyraźniej objawiła się miłosierna miłość Boga do człowieka.

Obraz nie tylko przedstawia miłosierdzie Boże, ale pełni również rolę znaku, który ma przypominać o obowiązku chrześcijańskiej ufności względem Boga i czynnej miłości w stosunku do bliźnich. W podpisie obrazu – z woli Chrystusa – są umieszczone słowa: Jezu, ufam Tobie. Obraz ten – powiedział także Pan Jezus – ma przypominać żądania mojego miłosierdzia, bo nawet wiara najsilniejsza nic nie pomoże bez uczynków (Dz. 742).

Do tak rozumianego kultu obrazu, polegającego na postawie chrześcijańskiej ufności i miłosierdzia, przywiązał Pan Jezus specjalne obietnice: łaskę wiecznego zbawienia, dużych postępów na drodze chrześcijańskiej doskonałości, łaskę szczęśliwej śmierci i wszelkie inne łaski, o które z ufnością ludzie prosić Go będą. Przez obraz ten udzielać będę wiele łask dla dusz, a przeto niech ma przystęp wszelka dusza do niego (Dz. 570).

2. Święto Miłosierdzia

Ma najwyższą rangę wśród wszystkich postaci nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego, które zostały objawione Siostrze Faustynie. Po raz pierwszy o ustanowieniu tego święta mówił Pan Jezus w Płocku w 1931 roku, gdy przekazywał swą wolę co do powstania obrazu: Ja pragnę, aby było Miłosierdzia święto. Chcę, aby ten obraz, który wymalujesz pędzlem, był uroczyscie poświęcony w pierwszą niedzielę po Wielkanocy, ta niedziela ma być świętem Miłosierdzia (Dz. 49).

Wybór pierwszej niedzieli po Wielkanocy na święto Miłosierdzia ma swój głęboki sens teologiczny, który wskazuje na ścisły związek, jaki istnieje pomiędzy wielkanocną tajemnicą Odkupienia a tajemnicą miłosierdzia Bożego. Ten związek podkreśla jeszcze nowenna z koronki do Miłosierdzia Bożego, poprzedzająca to

Piątek.

Święto jest nie tylko dniem szczególnego uwielbienia Boga w tajemnicy miłosierdzia, ale także czasem łaski dla wszystkich ludzi. Pragnę – powiedział Pan Jezus – aby święto Miłosierdzia było ucieczką i schronieniem dla wszystkich dusz, a szczególnie dla biednych grzeszników (Dz. 699). Dusze giną mimo mojej gorzkiej męki. Daję im ostatnią deskę ratunku, to jest święto Miłosierdzia mojego. Jeżeli nie uwielbią miłosierdzia mojego, zginą na wieki (Dz. 965).

Wielkość tego święta mierzy się miarą niezwykłych obietnic, jakie Pan Jezus z nim związał. Kto w dniu tym przystąpi do Źródła Życia – powiedział Chrystus – ten dostąpi zupełnego odpuszczenia win i kar (Dz. 300). W dniu tym otwarte są wnętrzości miłosierdzia mego, wylewam całe morze łask na dusze, które się zbliżą do źródła miłosierdzia mojego; (...) niech się nie lęka zbliżyć do mnie żadna dusza, chociażby grzechy jej były jako szkarłat (Dz. 699). Aby skorzystać z tych wielkich darów, trzeba wypełnić warunki nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego (ufność w dobroć Boga i czynna miłość bliźniego) oraz być w stanie łaski uświęcającej (po spowiedzi świętej) i godnie przyjąć Komunię świętą.

Nie znajdzie żadna dusza usprawiedliwienia – wyjaśnił Jezus – dopokąd się nie zwróci z ufnością do miłosierdzia mojego, i dlatego pierwsza niedziela po Wielkanocy ma być świętem Miłosierdzia, a kapłani mają w dniu tym mówić duszom o tym wielkim i niezgłębionym miłosierdziu moim (Dz. 570).

3. Koronka do Miłosierdzia Bożego

Tę koronkę podyktował Pan Jezus Siostrze Faustynie w Wilnie 13-14 września 1935 roku jako modlitwę na przebłaganie i uśmierzanie gniewu Bożego (zob. Dz. 474^476).

Odmawiający tę koronkę ofiarują Bogu Ojcu Ciało i Krew, Duszę i Bóstwo Jezusa Chrystusa na przebłaganie za grzechy swoje, bliskich i całego świata, a jednocześnie się z ofiarą Jezusa, odwołują się do tej miłości, jaką Ojciec niebieski darzy swego Syna, a w Nim wszystkich ludzi.

W tej modlitwie proszą również o miłosierdzie dla nas i całego świata i tym samym spełniają uczynek miłosierdzia. Dodając do tego podstawę ufności i wypełniając warunki każdej dobrej modlitwy (pokora, wytrwałość, przedmiot zgodny z wolą Bożą), wierni mogą oczekiwać spełnienia Chrystusowych obietnic, które dotyczą szczególnie godziny śmierci: łaski nawrócenia i spokojnej śmierci. Dostąpią ich nie tylko osoby odmawiające tę koronkę, ale także konający, przy których inni jej słowami modlić się będą. Kiedy przy konającym odmawiają tę koronkę – powiedział Jezus – uśmierza się gniew Boży, a miłosierdzie niezgłębione ogarnia duszę (Dz. 811). Obietnica ogólna brzmi: Przez odmawianie tej koronki podoba mi się dać wszystko, o co mnie prosić będą (Dz. 1541), jeżeli to (...) będzie zgodne z wolą moją (Dz. 1731). Wszystko bowiem, co jest niezgodne z wolą Bożą, nie jest dobre dla człowieka, zwłaszcza dla jego wiecznej

Przez odmawianie tej koronki – powiedział w innym miejscu Pan Jezus – zbliżasz ludzkość do mnie (Dz. 929). Dusze, które odmawiać będą tę koronkę, miłosierdzie moje ogarnie (...) w życiu, a szczególnie w śmierci godzinie (Dz. 754).

4. Godzina Miłosierdzia

W październiku 1937 roku w Krakowie, w bliżej nie opisanych przez Siostrę Faustynę okolicznościach, polecił Pan Jezus czcić godzinę swej śmierci: Ile razy usłyszysz, jak zegar bije trzecią godzinę, zanurzaj się cała w miłosierdziu moim, uwielbiając i wystawiając je; wzywaj jego wszechmocy dla świata całego, a szczególnie dla biednych grzeszników, bo w tej chwili zostało na oścież otwarte dla wszelkiej duszy (Dz. 1572).

Pan Jezus dość dokładnie określił także sposoby modlitwy właściwe dla tej formy kultu Miłosierdzia Bożego: Staraj się w tej godzinie – powiedział do Siostry Faustyny – odprawiać drogę krzyżową, o ile ci na to obowiązki pozwolą; a jeżeli nie możesz odprawić drogi krzyżowej, to przynajmniej wstąp na chwilę do kaplicy i uczcij moje serce, które jest pełne miłosierdzia w Najświętszym Sakramencie; a jeżeli nie możesz wstąpić do kaplicy, pogrąż się w modlitwie tam, gdzie jesteś, chociaż przez króciutką chwilę (Dz. 1572).

Ks. Różycki wylicza trzy warunki wysłuchania modlitw zanoszonych w tej godzinie:

1. modlitwa ma być skierowana do Jezusa,
2. ma mieć miejsce o godzinie trzeciej po południu,
3. ma się odwoływać do wartości i zasług męki Pańskiej.

W tej godzinie – obiecał Pan Jezus – uprosisz wszystko dla siebie i dla innych; w tej godzinie stała się łaska dla świata całego – miłosierdzie zwyciężyło sprawiedliwość (Dz. 1572).

5. Szerzenie czci Bożego Miłosierdzia – Uczynki Miłosierdzia

Omawiając postacie nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego, ks. Różycki wymienia także i tę postać: szerzenie czci Miłosierdzia, bo i do niej odnoszą się pewne obietnice Chrystusa: Dusze, które szerzą cześć miłosierdzia mojego, osłaniam je przez życie całe, jak czuła matka swe niemowlę, a w godzinę śmierci nie będę im Sędzią, ale miłosiernym Zbawicielem (Dz. 1075).

Istotą kultu Miłosierdzia Bożego jest postawa chrześcijańskiej ufności względem Pana Boga i czynnej miłości wobec bliźnich. Pan Jezus żąda zaufania od swych stworzeń (Dz. 1059) i pełnienia uczynków miłosierdzia: czynem, słowem lub modlitwą. Miłosierdzie masz okazywać zawsze i wszędzie bliżnim, nie możesz się od tego usunąć ani wymówić, ani uniewinnić (Dz. 742). Chrystus pragnie, aby Jego czciciele wykonali w ciągu dnia przynajmniej jeden akt miłości bliźniego z miłości do Niego.

Szerzenie czci Miłosierdzia Bożego niekoniecznie wymaga wielu słów, ale zawsze chrześcijańskiej postawy wiary, zaufania Bogu i stawiania się coraz bardziej miłosiernym. Przykład takiego apostołstwa dawała w swoim życiu Siostra Faustyna.

